Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 8. mája 2019*

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Nariadenie (EÚ) č. 1024/2013 – Článok 6 ods. 4 – Nariadenie (EÚ) č. 468/2014 – Článok 70 ods. 1 – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami – Úlohy zverené Európskej centrálnej banke – Jednotný mechanizmus dohľadu – Výkon týchto úloh príslušnými vnútroštátnymi orgánmi – ‚Menej významné' úverové inštitúcie – ‚Osobitné okolnosti' odôvodňujúce považovať úverovú inštitúciu za ‚menej významnú'"

Vo veci C-450/17 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktoré 26. júla 2017 podal

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, so sídlom v Karlsruhe (Nemecko), v zastúpení: A. Glos, T. Lübbig a M. Benzing, Rechtsanwälte,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska centrálna banka (ECB), v zastúpení: E. Koupepidou a R. Bax, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H. G. Kamann, Rechtsanwalt,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: W. Mölls a K. P. Wojcik, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora)

v zložení: predseda prvej komory J. C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia A. Rosas, L. Bay Larsen a M. Safjan,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. decembra 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (ďalej len „Landeskreditbank“) navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. mája 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB (T-122/15, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2017:337), ktorým tento súd zamietol jej žalobu nazrušenie rozhodnutia Európskej centrálnej banky (ECB) ECB/SSM/15/1 z 5. januára 2015, prijatého na základe článku 6 ods. 4 a článku 24 ods. 7 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

Nariadenie č. 1024/2013

2 Podľa odôvodnenia 55 nariadenia č. 1024/2013:

„Poverenie úlohami dohľadu znamená pre ECB značnú zodpovednosť z hľadiska ochrany finančnej stability v Únii a uplatňovania jej právomocí v oblasti dohľadu najúčinnejším a najprimeranejším spôsobom. …“

3 Článok 1 prvý odsek tohto nariadenia stanovuje:

„Týmto nariadením sa ECB poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, s cieľom prispieť k bezpečnosti a zdraviu úverových inštitúcií a stabilite finančného systému v rámci Únie a jednotlivých členských štátov s plným zreteľom a ohľadom na jednotu a integritu vnútorného trhu na základe rovnakého zaobchádzania s úverovými inštitúciami s cieľom predchádzať regulačnej arbitráži.“

4 Článok 4 uvedeného nariadenia s názvom „Úlohy, ktorými je ECB poverená“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„V rámci článku 6 má ECB v súlade s odsekom 3 tohto článku výhradnú právomoc vykonávať na účely prudenciálneho dohľadu v súvislosti so všetkými úverovými inštitúciami usadenými v zúčastnených členských štátoch tieto úlohy:

…“

5 Článok 6 toho istého nariadenia uvádza:

„1. ECB vykonáva svoje úlohy v rámci jednotného mechanizmu dohľadu [(JMD] zloženého z ECB a príslušných vnútroštátnych orgánov. ECB zodpovedá za účinné a konzistentné fungovanie JMD.

…

4. Vo vzťahu k úlohám vymedzeným v článku 4 s výnimkou jeho odseku 1 písm. a) a c) zodpovedá ECB za úlohy, ktoré sa uvádzajú v odseku 5 tohto článku, a príslušné vnútroštátne orgány zodpovedajú za úlohy, ktoré sa uvádzajú v odseku 6 tohto článku, a to v rámci a s výhradou postupov uvedených v odseku 7 tohto článku, súvisiace s dohľadom nad tými úverovými inštitúciami, finančnými

holdingovými spoločnosťami alebo zmiešanými finančnými holdingovými spoločnosťami, alebo pobočkami usadenými v zúčastnených členských štátoch, ktoré sú pobočkami úverových inštitúcií usadených v nezúčastnených členských štátoch:

– ktoré sú na konsolidovanom základe menej významné, a to na najvyššej úrovni konsolidácie v rámci zúčastnených členských štátov, alebo individuálne v osobitných prípadoch pobočiek usadených v zúčastnených členských štátoch, ktoré sú pobočkami úverových inštitúcií usadených v nezúčastnených členských štátoch. Významnosť sa posudzuje na základe týchto kritérií:
  i) veľkosť;
  ii) dôležitosť pre hospodárstvo Únie alebo ktoréhokoľvek zúčastneného členského štátu;
  iii) významnosť cezhraničných činností.

Čo sa týka prvého pododseku, úverová inštitúcia alebo finančná holdingová spoločnosť alebo zmiešaná holdingová spoločnosť sa nepovažuje za menej významnú, pokiaľ si to nevyžadujú osobitné okolnosti, ktoré sa vymedzia v metodike, keď je splnená ktorákoľvek z týchto podmienok:
i) celková hodnota jej aktív prevyšuje 30 miliárd EUR;
ii) pomer jej celkových aktív k HDP zúčastneného členského štátu, v ktorom je usadená, prevyšuje 20 %, ak celková hodnota jej aktív nie je nižšia ako 5 miliárd EUR;
iii) ECB v nadväznosti na oznámenie príslušného vnútroštátneho orgánu, že takúto inštitúciu považuje za významnú pre domáce hospodárstvo, prijme rozhodnutie, v ktorom na základe svojho komplexného posúdenia, vrátane posúdenia súvahy, potvrdí význam tejto inštitúcie.

ECB môže z vlastnej iniciatívy považovať inštitúciu za významnú aj vtedy, ak vo viac ako jednom zúčastnenom členskom štáte založila bankové dcérske spoločnosti a jej cezhraničné aktíva alebo pasíva predstavujú významnú časť jej celkových aktív alebo pasív za podmienok stanovených v metodike.

Tie, pre ktoré sa priamo požadovala alebo získala verejná finančná pomoc z [Európskeho nástroja finančnej stability (ENFS)] alebo [Európskeho mechanizmu pre stabilitu (ESM)], sa za menej významné nepovažujú.

Bez ohľadu na predchádzajúce pododseky vykonáva ECB úlohy, ktorými sa poveruje týmto nariadením, voči trom najvýznamnejším úverovým inštitúciám v každom zo zúčastnených členských štátov, pokiaľ si to osobitné okolnosti nevyžadujú inak.

5. Pokiaľ ide o úverové inštitúcie uvedené v odseku 4 a v rámci vymedzenom v odseku 7:

…

b) ak je to nevyhnutné na zabezpečenie jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu, ECB môže kedykoľvek z vlastnej iniciatívy po konzultácii s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi alebo na žiadosť príslušného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o tom, že sama priamo uplatní všetky príslušné právomoci vo vzťahu k jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám uvedeným v odseku 4, a to aj v prípade, keď sa finančná pomoc požadovala alebo získala nepriamo z ENFS alebo ESM;

…

6. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 5 tohto článku, príslušné vnútroštátne orgány vykonávajú a sú zodpovedné za úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 písm. b), d) až g) a i), ako aj za prijímanie všetkých relevantných rozhodnutí o dohľade vo vzťahu k úverovým inštitúciám uvedeným v odseku 4 prvom pododseku tohto článku v rámci a s výhradou postupov uvedených v odseku 7 tohto článku.

…

Vnútroštátne príslušné orgány pravidelne podávajú ECB správy o vykonávaní činností podľa tohto článku.

7. ECB po konzultácii s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a na základe návrhu rady pre dohľad prijíma a zverejňuje rámec pre organizáciu praktických spôsobov vykonávania tohto článku. …

8. Vždy keď ECB pomáhajú príslušné vnútroštátne orgány alebo určené vnútroštátne orgány na účely vykonávania úloh, ktoré sa na ňu prenášajú týmto nariadením, ECB a príslušné vnútroštátne orgány musia dodržiavať ustanovenia príslušných aktov Únie vzťahujúce sa na rozdelenie zodpovednosti a spoluprácu medzi príslušnými orgánmi rozličných členských štátov.“

6 Článok 24 nariadenia č. 1024/2013 stanovuje:

„1. ECB zriadi administratívny revízny výbor na účely interného administratívneho preskúmania rozhodnutí, ktoré prijme ECB pri vykonávaní právomocí, ktorými bola poverená týmto nariadením, na základe žiadosti o preskúmanie predloženej v súlade s odsekom 5. Predmetom interného administratívneho preskúmania je procesný a vecný súlad takýchto rozhodnutí s týmto nariadením.

…

5. O preskúmanie rozhodnutia ECB podľa tohto nariadenia môže v prípadoch uvedených v odseku 1 požiadať akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorej je toto rozhodnutie určené alebo ktorej sa toto rozhodnutie priamo a konkrétne týka. Žiadosť o preskúmanie rozhodnutia Rady guvernérov v zmysle odseku 7 nie je prípustná.

6. Každá žiadosť o preskúmanie sa spolu s odôvodnením písomne podá ECB v lehote jedného mesiaca odo dňa oznámenia rozhodnutia osobe, ktorá žiada o preskúmanie, alebo v prípade neoznámenia rozhodnutia odo dňa, keď sa o ňom táto osoba dozvedela.

7. Administratívny revízny výbor potom, ako rozhodne o prípustnosti preskúmania, vydá stanovisko v lehote zodpovedajúcej naliehavosti danej veci a najneskôr do dvoch mesiacov od prijatia žiadosti a vec zašle rade pre dohľad na účely vypracovania nového návrhu rozhodnutia. Rada pre dohľad zohľadní stanovisko administratívneho revízneho výboru a Rade guvernérov urýchlene predloží nový návrh rozhodnutia. Novým návrhom rozhodnutia sa pôvodné rozhodnutie zruší, nahradí rozhodnutím s rovnakým obsahom, alebo nahradí zmeneným rozhodnutím. Nový návrh rozhodnutia sa považuje za prijatý, ak Rada guvernérov voči nemu nevznesie námietky v maximálnej lehote desiatich pracovných dní.

…

9. Stanovisko administratívneho revízneho výboru, nový návrh rozhodnutia predložený radou pre dohľad a rozhodnutie prijaté Radou guvernérov podľa tohto článku sa odôvodnia a oznámia zainteresovaným stranám.

10. ECB prijme rozhodnutie, ktorým sa ustanovujú pravidlá činnosti administratívneho revízneho výboru.

…“

Nariadenie (EÚ) č. 468/2014

7 Odôvodnenie 9 nariadenia Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 468/2014 zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu medzi Európskou centrálnou bankou, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi (Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1) uvádza:

„… toto nariadenie ďalej rozvíja a bližšie určuje postupy spolupráce ustanovené v nariadení o JMD medzi ECB [a] príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v rámci JMD, a prípadne medzi ECB a určenými vnútroštátnymi orgánmi, a tým zabezpečuje účinné a konzistentné fungovanie JMD.“

8 Podľa článku 1 ods. 1 tohto nariadenia:

„Toto nariadenie ustanovuje pravidlá týkajúce sa:

a) rámca uvedeného v článku 6 ods. 7 nariadenia [č. 1024/2013], teda rámca pre organizáciu praktických spôsobov na vykonanie článku 6 nariadenia [č. 1024/2013] týkajúcich sa spolupráce v rámci JMD vrátane:
   i) špecifickej metodiky na posúdenie a preskúmanie toho, či je dohliadaný subjekt klasifikovaný ako významný alebo menej významný podľa kritérií ustanovených v článku 6 ods. 4 nariadenia [č. 1024/2013] a dojednaní vyplývajúcich z tohto posúdenia;

   …

…“

9 Článok 70 uvedeného nariadenia, nazvaný „Osobitné okolnosti vedúce ku klasifikácii významného dohliadaného subjektu ako menej významného“, stanovuje:

„1. Osobitné okolnosti, ako je uvedené v článku 6 ods. 4 druhom a piatom pododseku nariadenia [č. 1024/2013] (ďalej len ‚osobitné okolnosti‘) nastanú, ak sa vyskytnú osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady nariadenia [č. 1024/2013] a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu.

2. Pojem ‚osobitné okolnosti‘ sa vykladá zužujúco.“

10 Článok 71 nariadenia č. 468/2014 s názvom „Posúdenie existencie osobitných okolností“ znie:

„1. To, či existujú osobitné okolnosti, ktoré by odôvodňovali, že za iných okolností významný dohliadaný subjekt sa považuje za menej významný dohliadaný subjekt, sa určí v každom jednotlivom prípade a osobitne vo vzťahu k dotknutému dohliadanému subjektu alebo dotknutej dohliadanej skupine, ale nie vo vzťahu ku kategóriám dohliadaných subjektov.

…“

Rozhodnutie 2014/360/EÚ

11 Rozhodnutie Európskej centrálnej banky 2014/360/EÚ zo 14. apríla 2014 o zriadení Administratívneho revízneho výboru a jeho pravidlách činnosti (Ú. v. EÚ L 175, 2014, s. 47) zriadilo Administratívny revízny výbor uvádzaný v článku 24 nariadenia č. 1024/2013.

12 Článok 7 ods. 1 tohto rozhodnutia stanovuje:

„Akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorej je podľa nariadenia [č. 1024/2013] určené rozhodnutie ECB alebo ktorej sa toto rozhodnutie priamo a konkrétne týka, ktorá má v úmysle požiadať o interné administratívne preskúmanie…, za týmto účelom predloží písomné oznámenie tajomníkovi so žiadosťou o preskúmanie, pričom identifikuje napadnuté rozhodnutie. Oznámenie so žiadosťou o preskúmanie sa predkladá v jednom z úradných jazykov Únie.“

13 Článok 16 uvedeného rozhodnutia stanovuje:

„1. Administratívny revízny výbor prijme stanovisko k prieskumu v lehote primeranej naliehavosti danej veci a najneskôr do dvoch mesiacov od dátumu doručenia oznámenia so žiadosťou o preskúmanie.

2. V stanovisku navrhne, či sa má pôvodné rozhodnutie zrušiť, nahradiť rozhodnutím s rovnakým obsahom alebo nahradiť rozhodnutím so zmeneným obsahom. Ak sa má pôvodné rozhodnutie nahradiť rozhodnutím so zmeneným obsahom, v stanovisku sa uvedú návrhy na nevyhnutné zmeny.

…“

14 Článok 18 toho istého rozhodnutia uvádza:

„Stanovisko Administratívneho revízneho výboru, nový návrh rozhodnutia predložený Radou pre dohľad a nové rozhodnutie prijaté Radou guvernérov oznámi tajomník Rady guvernérov stranám vrátane príslušného odôvodnenia.“

Skutkové okolnosti

15 Landeskreditbank je verejnoprávna právnická osoba vytvorená na základe zákona, ktorej jediným akcionárom je spolková krajina Bádensko-Württembersko (Nemecko).

16 Dňa 25. júna 2014 ECB v podstate informovala banku Landeskreditbank, že vzhľadom na jej význam podlieha skôr dohľadu, ktorý vykonáva výlučne ECB, než spoločnému dohľadu podľa JMD na základe článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013, a vyzvala ju, aby predložila svoje pripomienky.

17 Dňa 10. júla 2014 Landeskreditbank spochybnila túto analýzu, pričom poukázala najmä na existenciu osobitných okolností v zmysle tohto ustanovenia a článkov 70 a 71 nariadenia č. 468/2014.

18 Dňa 1. septembra 2014 prijala ECB rozhodnutie, ktorým sa Landeskreditbank posudzuje ako „významný subjekt“ v zmysle článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013.

19 Dňa 6. októbra 2014 Landeskreditbank požiadala o preskúmanie tohto rozhodnutia na základe článku 24 ods. 1, 5 a 6 nariadenia č. 1024/2013 v spojení s článkom 7 rozhodnutia 2014/360. Dňa 23. októbra 2014 sa pred Administratívnym revíznym výborom uskutočnilo vypočutie.

20 Administratívny revízny výbor vydal 20. novembra 2014 stanovisko, v ktorom dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia, ktoré ECB prijala 1. septembra 2014.

21 Sporným rozhodnutím ECB 5. januára 2015 zrušila a nahradila toto rozhodnutie, pričom zachovala posúdenie banky Landeskreditbank ako „významného subjektu“. ECB v tomto rozhodnutí v podstate zdôraznila nasledujúce skutočnosti:

– posúdenie banky Landeskreditbank ako „významného subjektu“ nie je v rozpore s cieľmi nariadenia č. 1024/2013,

– rizikový profil subjektu nepredstavuje relevantnú otázku vo fáze posúdenia a článok 70 nariadenia č. 468/2014 nemožno vykladať tak, že zahŕňa kritériá, ktoré nevychádzajú z nariadenia č. 1024/2013,

– aj za predpokladu, že by sa domnievala, že v prípade banky Landeskreditbank existovali osobitné okolnosti, musela by tiež overiť, či takéto okolnosti odôvodňovali prehodnotenie banky Landeskreditbank na „menej významný“ subjekt,

– na základe článku 70 ods. 2 nariadenia č. 468/2014 bolo potrebné, aby sa pojem „osobitné okolnosti“ vykladal reštriktívne, a preto až v prípade, ak by bol priamy dohľad zo strany ECB neprimeraný, mohol byť subjekt prehodnotený z „významného“ na „menej významný“,

– zohľadnenie zásady proporcionality na účely výkladu nemôže pre ECB zakladať povinnosť overiť, či uplatnenie kritérií podľa článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013 na určitý subjekt bolo primerané a preskúmanie „neprimeranosti“ posúdenia subjektu ako „významného“ nebolo rovnocenné s takým preskúmaním proporcionality,

– z vhodnosti vnútroštátnych rámcov dohľadu a ich schopnosti uplatňovať vysokú úroveň dohľadu nebolo možné zistiť, či bol výkon priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB neprimeraný, pretože nariadenie č. 1024/2013 nepodmieňuje tento dohľad preukázaním neprimeranosti vnútroštátnych rámcov dohľadu alebo vnútroštátnych noriem v oblasti dohľadu.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

22 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 12. marca 2015 Landeskreditbank podala žalobu o zrušenie sporného rozhodnutia.

23 Na podporu svojej žaloby Landeskreditbank uviedla päť žalobných dôvodov, ktoré boli v podstate založené prvý na porušení článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014, pokiaľ ide o voľbu kritérií uplatnených ECB, druhý na existencii zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností, tretí na porušení povinnosti odôvodnenia, štvrtý na zneužití právomoci, ku ktorému došlo z dôvodu, že ECB neuplatnila svoju voľnú úvahu, a piaty na porušení povinnosti ECB zohľadniť všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

24 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom žalobu banky Landeskreditbank zamietol.

Návrhy účastníkov konania

25 Svojím odvolaním Landeskreditbank navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zrušil sporné rozhodnutie s nariadením zachovania účinkov nahradenia rozhodnutia ECB z 1. septembra 2014,

– subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu a

– zaviazal ECB na náhradu trov konania.

26 ECB navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– zaviazal banku Landeskreditbank na náhradu trov konania.

27 Európska komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– zaviazal banku Landeskreditbank na náhradu trov konania.

O odvolaní

28 Na podporu svojho odvolania Landeskreditbank uvádza tri odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode

29 Svojím prvým odvolacím dôvodom sa Landeskreditbank dovoláva porušenia práva Únie v rámci výkladu a uplatňovania článku 6 ods. 4 druhého odseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014.

30 Tento dôvod sa ďalej delí na tri časti.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

31 Prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Landeskreditbank v podstate uvádza, že Všeobecný súd vykladal pojem „osobitné okolnosti“ v zmysle článku 6 ods. 4 druhého odseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014 nesprávne a že najmä nesprávne nevykladal tieto ustanovenia v súlade so zásadou proporcionality.

32 Podľa banky Landeskreditbank nariadenie č. 1024/2013 prenieslo na ECB výlučnú právomoc v oblasti prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, len pokiaľ ide o významné inštitúcie, pričom vnútroštátne orgány zostali príslušné, pokiaľ ide o prudenciálny dohľad nad menej významnými úverovými inštitúciami.

33 V tejto súvislosti Landeskreditbank zastáva názor, že podľa zásady proporcionality mal Všeobecný súd vykladať článok 6 ods. 4 druhý pododsek nariadenia č. 1024/2013 a článok 70 nariadenia č. 468/2014 v tom zmysle, že kvalifikácia subjektu ako „menej významného“ sa má použiť, ak sa z dôvodu osobitných a skutkových okolností spojených s prejednávaným prípadom zdá, že priamy prudenciálny dozor nad týmto subjektom vykonávaný príslušnými vnútroštátnymi orgánmi umožňuje dosiahnuť ciele nariadenia č. 1024/2013 aspoň tak dobre ako priamy prudenciálny dozor ECB.

34 Okrem toho Landeskreditbank vytýka Všeobecnému súdu, že porušil výkladovú zásadu uprednostnenia platnosti pred zrušením *ut res magis valeat quam pereat* a zákaz požadovania nemožného dôkazu *probatio diabolica* tým, že výklad pojmu „osobitné okolnosti“, pre ktorý sa rozhodol Všeobecný súd v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014, zbavuje tieto ustanovenia ich potrebného účinku, čím robí dôkaz o existencii takých okolností nemožným.

35 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia banky Landeskreditbank.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

36 Ako to správne poznamenal Všeobecný súd v bode 64 napadnutého rozsudku, výklad predpisov týkajúcich sa právomoci, ktorú Rada zverila ECB v oblasti prudenciálneho dohľadu, zo strany Všeobecného súdu, nemôže byť spochybnený tvrdením žalobkyne, ktoré je založené na postuláte zachovania právomoci na výkon úloh vymenovaných v článku 4 ods. 1 písm. b) a d) až i) tohto nariadenia vo vzťahu k subjektom kvalifikovaným ako „menej významné“ v prospech vnútroštátnych orgánov na základe článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013.

37 Pokiaľ totiž ide na úvod o rozsah právomoci ECB v oblasti priameho prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, treba pripomenúť, že článok 4 nariadenia č. 1024/2013, nazvaný „Úlohy, ktorými je ECB poverená“, vo svojom odseku 1 stanovuje, že v rámci článku 6 tohto nariadenia má ECB „výhradnú právomoc“ vykonávať na účely prudenciálneho dohľadu úlohy vymenované v tomto článku 4 ods. 1 vo vzťahu ku „všetkým“ úverovým inštitúciám usadeným v zúčastnených členských štátoch, bez rozlišovania medzi významnými a menej významnými inštitúciami.

38 Zo znenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 tak vyplýva, že ECB má výlučnú právomoc na výkon úloh uvedených v tomto ustanovení vo vzťahu ku všetkým týmto inštitúciám.

39 Je pravda, že podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 si ECB plní svoje úlohy v rámci JMD zloženého z ECB a príslušných vnútroštátnych orgánov a zodpovedá za jeho účinné a konzistentné fungovanie.

40 V tomto kontexte v súlade s článkom 6 ods. 6 nariadenia č. 1024/2013 príslušné vnútroštátne orgány vykonávajú a sú zodpovedné za úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 písm. b), d) až g) a i) tohto nariadenia a sú splnomocnené na prijímanie všetkých relevantných rozhodnutí o dohľade vo vzťahu k úverovým inštitúciám uvedeným v tomto článku 6 ods. 4 prvom pododseku, teda tým, ktoré sú v súlade s kritériami uvedenými v tomto poslednom uvedenom ustanovení „menej významné“.

41 Príslušné vnútroštátne orgány tak asistujú ECB pri splnení úloh, ktoré jej zveruje nariadenie č. 1024/2013 decentralizovaným vykonávaním niektorých z týchto úloh vo vzťahu k menej významným úverovým inštitúciám v zmysle článku 6 ods. 4 prvého pododseku tohto nariadenia.

42 Podľa odôvodnenia 9 nariadenia č. 468/2014 toto nariadenie rozvíja a bližšie určuje postupy spolupráce ustanovené v nariadení č. 1024/2013 medzi ECB príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v rámci JMD, a tým zabezpečuje účinné a konzistentné fungovanie tohto mechanizmu.

43 Podľa článku 1 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 468/2014 toto má za úlohu najmä stanoviť rámec uvedený v článku 6 ods. 7 nariadenia č. 1024/2013, teda rámec pre organizáciu praktických spôsobov na vykonanie tohto článku 6, ktorý upravuje spoluprácu medzi ECB a príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v rámci JMD.

44 Podľa uvedeného článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) nariadenie č. 468/2014 vo svojej časti IV obsahuje pravidlá týkajúce sa určenia, v súlade s kritériami uvedenými v článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013, významnej alebo menej významnej povahy subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu a v tomto kontexte definuje pojem „osobitné okolnosti“ v zmysle posledného uvedeného ustanovenia, ktoré môžu odôvodňovať zaradenie určitého subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu ako menej významného, hoci spĺňa kritériá pre zaradenie ako významný.

45 V tejto súvislosti článok 70 ods. 1 nariadenia č. 468/2014 uvádza, že také osobitné okolnosti predstavujú osobitné faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu ako významného stane neprimeranou s prihliadnutím na ciele a zásady nariadenia č. 1024/2013 a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu.

46 Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že relevantné okolnosti odôvodňujúce na účely výkonu priameho prudenciálneho dohľadu, zaradenie subjektu, ktorý v zásade na základe kritérií uvedených v článku 6 ods. 4 druhom pododseku nariadenia č. 1024/2013, mal byť zaradený ako významný, ako menej významného subjektu, sú výlučne kritériá týkajúce sa primeranosti alebo neprimeranosti zaradenia tohto subjektu ako významného.

47 V dôsledku toho je priamy prudenciálny dohľad nad významným subjektom zo strany vnútroštátnych orgánov možný len pri existencii okolností ukazujúcich, že zaradenie tohto subjektu ako významného je neprimerané na dosiahnutie cieľov, ktoré sleduje nariadenie č. 1024/2013.

48 Ako to uviedol Všeobecný súd v bodoch 44 a 46 napadnutého rozsudku, znenie článku 70 ods. 1 nariadenia č. 468/2014 neobsahuje žiadny údaj o skúmaní potreby priameho prudenciálneho dohľadu nad významným subjektom zo strany ECB a z doslovného výkladu tohto ustanovenia nevyplýva, že skutočnosť, že priamy prudenciálny dohľad nad týmto subjektom zo strany vnútroštátnych orgánov je rovnako vhodný na dosiahnutie cieľov tohto nariadenia ako dohľad vykonávaný len zo strany ECB, by umožňovala odôvodniť zaradenie tohto subjektu ako menej významného.

49 V dôsledku toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 54, 63 a 72 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o úlohy stanovené v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013, Rada zverila ECB výlučnú právomoc, ktorej decentralizované vykonávanie zo strany vnútroštátnych orgánov v rámci JMD a pod dohľadom ECB vo vzťahu k menej významným úverovým inštitúciám v zmysle uvedeného článku 6 ods. 4 prvého pododseku, pokiaľ ide o niektoré z týchto úloh, článok 6 umožňuje, pričom ECB sa zverila výlučná právomoc určiť obsah pojmu „osobitné okolnosti“ v zmysle uvedeného článku 6 ods. 4 druhého pododseku, ktorý bol vykonaný prijatím článkov 70 a 71 nariadenia č. 468/2014.

50 Ďalej je potrebné pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 zatriedenie úverovej inštitúcie, akou je Landeskreditbank, ktorej celková hodnota aktív prevyšuje 30 miliárd eur, ako menej významnej podlieha podmienke, že osobitné okolnosti v zmysle tohto ustanovenia odôvodňujú, aby sa za takú považovala.

51 V tejto súvislosti Landeskreditbank nedôvodne uvádza, že Všeobecný súd vykladal článok 6 ods. 4 druhý pododsek nariadenia č. 1024/2013 a článok 70 nariadenia č. 468/2014 bez zohľadnenia zásady proporcionality.

52 V skutočnosti treba konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 66 až 85 napadnutého rozsudku pristúpil k výkladu týchto ustanovení pri zohľadnení tejto zásady.

53 Všeobecný súd v bode 68 napadnutého rozsudku správne pripomenul, že posúdenie proporcionality opatrenia musí byť v súlade s požiadavkou dodržiavania miery voľnej úvahy, ktorá sa prípadne priznáva inštitúciám Únie pri príležitosti jeho prijatia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2006, Nemecko/Parlament a Rada, C-380/03, EU:C:2006:772, bod 145 a citovanú judikatúru).

54 V tomto kontexte treba poznamenať, že ustanovenia nariadení č. 1024/2013 a 468/2014 udeľujú ECB rozhodovaciu právomoc, ktorá zohľadňuje skutkové okolnosti a ukladá im primerané podmienky. Tak podľa článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 subjekt, ktorý sa nemá považovať za menej významný na základe kritérií uvedených v tomto ustanovení, sa napriek tomu môže považovať za menej významný, ak to odôvodňujú osobitné okolnosti, ktoré sú definované v článku 70 nariadenia č. 468/2014.

55 Hypotéza uvádzaná v predmetných ustanoveniach je hypotézou, pri ktorej priamy prudenciálny dohľad nad významným subjektom zo strany vnútroštátnych orgánov umožní lepšie dosiahnutie cieľov sledovaných nariadením č. 1024/2013 než priamy prudenciálny dohľad tohto subjektu zo strany ECB, alebo naopak hypotéza, pri ktorej tento posledný uvádzaný dohľad neumožňuje dosiahnuť tieto ciele rovnako dobre ako priamy prudenciálny dohľad dotknutého subjektu uvedenými orgánmi.

56 Naopak podľa článku 6 ods. 5 písm. b) nariadenia č. 1024/2013 ak je to nevyhnutné na zabezpečenie jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu, ECB môže kedykoľvek z vlastnej iniciatívy po konzultácii s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi alebo na žiadosť príslušného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o tom, že sama priamo uplatní všetky príslušné právomoci vo vzťahu k jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám uvedeným v tomto článku 6 ods. 4.

57 Tieto ustanovenia sa týkajú odlišných kritérií a to na jednej strane kritéria neprimeranej povahy zaradenia subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu ako významného a na druhej strane kritéria potreby výkonu relevantných právomocí zo strany ECB.

58 Porovnanie uvedených ustanovení vykonané v bode 62 napadnutého rozsudku potvrdzuje posúdenie, ktoré Všeobecný súd vykonal v bode 77 tohto rozsudku, podľa ktorého normotvorca Únie vytvorením JMD v článku 6 nariadenia č. 1024/2013 skĺbil zohľadnenie úlohy členských štátov pri vykonávaní práva Únie so splnením cieľov tohto nariadenia.

59 Z toho vyplýva, že normotvorca Únie zobral do úvahy zásadu proporcionality a že ECB nie je povinná, ako to zdôraznil Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku, skúmať v každom jednotlivom prípade, či napriek uplatneniu kritérií uvádzaných v článku 6 ods. 4 druhom pododseku nariadenia č. 1024/2013 významná inštitúcia nemá patriť pod priamy dohľad vnútroštátnych orgánov z dôvodu, že tieto by mohli lepšie dosiahnuť ciele tohto nariadenia.

60 V dôsledku toho Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia v bode 80 napadnutého rozsudku rozhodol, že „osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane [neprimeranou]“ uvedené v článku 70 ods. 1 nariadenia č. 468/2014 odkazujú výlučne na osobitné faktické okolnosti, z ktorých vyplýva, že na základe priameho prudenciálneho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov možno lepšie dosiahnuť tieto ciele a zásady, najmä potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie pravidiel vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu, než priamym prudenciálnym dohľadom ECB.

61 Dôvodnosť výkladu, ktorý takto uviedol Všeobecný súd, je posilnená skutočnosťou, že podľa článku 70 ods. 2 nariadenia č. 468/2014 výraz „osobitné okolnosti“ uvedený v článku 70 ods. 1 tohto nariadenia, ako aj v článku 6 ods. 4 druhom a piatom pododseku nariadenia č. 1024/2013 sa musí vykladať zužujúco.

62 Nakoniec tvrdenie, podľa ktorého výklad pojmu „osobitné okolnosti“, pre ktorý sa rozhodol Všeobecný súd v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014 zbavuje tieto ustanovenia ich potrebného účinku, čím robí dôkaz o existencii takých okolností nemožným, treba odmietnuť.

63 Ako to totiž uviedol generálny advokát v bode 74 svojich návrhov, nič nenasvedčuje tomu, že by tento výklad v súlade so znením a cieľom nariadení č. 1024/2013 a 468/2014 robil pre banku Landeskreditbank nemožným uplatňovať „osobitné okolnosti“ v zmysle uvedených ustanovení a predložiť dôkaz o ich existencii.

64 Za týchto podmienok výklad, ktorý dal Všeobecný súd pojmu „osobitné okolnosti“ v zmysle týchto ustanovení, neobsahuje nesprávne právne posúdenie.

65 Z toho vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

66 Druhou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Landeskreditbank uvádza, že odmietnutím uznať existenciu zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu v bodoch 101 až 112 napadnutého rozsudku, ktorého sa dopustila ECB, Všeobecný súd spôsobil, že tento rozsudok obsahuje nesprávne právne posúdenie.

67 Landeskreditbank zastáva názor, že Všeobecný súd mal, a to aj na základe jeho vlastného výkladu relevantných ustanovení, preskúmať jej špecifickú argumentáciu a opis skutkového stavu, ako aj overiť, či v súlade s ňou priamy prudenciálny dohľad príslušných vnútroštátnych orgánov umožnil lepšie dosiahnutie cieľov nariadenia č. 1024/2013 než priamy dohľad ECB.

68 Landeskreditbank okrem toho uvádza, že aj keď skúmal jej argumentáciu, podľa ktorej diverzita právnych rámcov a kontrolných orgánov, ktoré ohraničujú jej činnosť, odôvodňujú prudenciálny dohľad vnútroštátnych orgánov, Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

69 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia Landeskreditbank.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

70 Keďže ako vyplýva z bodov 87, 88, 102, 104 a 108 napadnutého rozsudku, argumentácia banky Landeskreditbank pred Všeobecným súdom spočívala v tvrdení, že priamy prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov bol dostatočný na dosiahnutie cieľov nariadenia č. 1024/2013, ako aj na zaistenie dôsledného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu a že priamy prudenciálny dohľad zo strany ECB nebol v tejto súvislosti nevyhnutný, Všeobecný súd vzhľadom na jeho výklad pojmu „osobitné okolnosti“ v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014, ktorého dôvodnosť potvrdil v rámci preskúmania prvej časti prvého odvolacieho dôvodu tohto odvolania, správne konštatoval, že toto tvrdenie je irelevantné.

71 Okrem toho, že bolo uvedené až v štádiu repliky pred Všeobecným súdom, jednoduché tvrdenie banky Landeskreditbank, podľa ktorého z dôvodu rôznorodosti právnych rámcov a kontrolných orgánov, ktoré ohraničujú jej činnosť, prudenciálny dohľad vnútroštátnych orgánov umožňoval lepšie dosiahnuť ciele nariadenia č. 1024/2013 než prudenciálny dohľad vykonávaný zo strany ECB, je zjavne nepostačujúce na účely preukázania neprimeranosti tohto dohľadu a nemôže zaväzovať Všeobecný súd k tomu, aby overil prípadnú existenciu osobitných okolností v zmysle uvedených ustanovení.

72 V dôsledku toho Všeobecný súd v bode 112 napadnutého rozsudku bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, zamietol žalobný dôvod banky Landeskreditbank založený na existencii zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu zo strany ECB.

73 Z toho vyplýva, že druhú časť prvého odvolacieho dôvodu treba zamietnuť.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

74 Treťou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Landeskreditbank uvádza, že Všeobecný súd v bodoch 140 až 142 a 149 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že nemôže ECB vytýkať, že nevyužila svoju právomoc posúdenia, a porušil svoju povinnosť zisťovať skutkový stav, keď zamietol jej argumentáciu ako irelevantnú.

75 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia banky Landeskreditbank.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

76 Ako bolo uvedené v bode 70 tohto rozsudku, argumentácia banky Landeskreditbank pred Všeobecným súdom spočívala v podstate v tvrdení, že ciele nariadenia č. 1024/2013 mohli byť dosiahnuté priamym prudenciálnym dohľadom nemeckých orgánov bez toho, aby bol v tejto súvislosti potrebný priamy prudenciálny dohľad ECB.

77 V rozsahu, v akom táto argumentácia nie je relevantná na účely výkladu pojmu „osobitné okolnosti“ v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 nariadenia č. 468/2014, ako vyplýva z bodu 80 napadnutého rozsudku, ako aj z bodov 50 a 51 tohto rozsudku, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 142 a 150 napadnutého rozsudku zamietol štvrtý a piaty žalobný dôvod banky Landeskreditbank založené na zneužití právomoci zo strany ECB z dôvodu nezákonného neuplatnenia jej diskrečnej právomoci a na porušení povinnosti ECB preskúmať a zohľadniť všetky relevantné okolnosti prípadu, z dôvodu, že ECB nemožno vytýkať, že zamietla takúto argumentáciu alebo nevzala pri uplatňovaní uvedeného článku 70 ods. 1 do úvahy okolnosti irelevantné vzhľadom na znenie tohto ustanovenia.

78 Tretia časť prvého odvolacieho dôvodu musí byť preto zamietnutá.

79 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba prvý odvolací dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

80 Svojím druhým odvolacím dôvodom sa Landeskreditbank dovoláva skreslenia sporného rozhodnutia a nesprávneho posúdenia požiadaviek odôvodnenia, ktoré sa jej týkali.

81 Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti.

O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

82 Prvou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu Landeskreditbank tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 31 a 34 napadnutého rozsudku skreslil sporné rozhodnutie, keď nesprávne reprodukoval jeho odôvodnenie, nahradiac ho svojím vlastným odôvodnením.

83 Landeskreditbank najmä uvádza, že kritérium, podľa ktorého jej kvalifikácia ako významného subjektu môže byť odmietnutá iba pod podmienkou preukázania, že priamy prudenciálny dohľad zo strany príslušných nemeckých orgánov umožňuje lepšie dosiahnutie cieľov nariadenia č. 1024/2013 než dohľad ECB, sa v uvedenom rozhodnutí neuvádza.

84 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia banky Landeskreditbank.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

85 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa má odôvodnenie vyžadované podľa článku 296 ZFEÚ prispôsobiť povahe predmetného aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, a to spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám spoznať odôvodnenia prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať svoju právomoc preskúmania (rozsudky z 5. decembra 2013, Solvay/Komisia, C-455/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:796, bod 90, a z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).

86 V tomto prípade treba uviesť, že sporné rozhodnutie predstavuje akt týkajúci sa prudenciálneho dohľadu nad úverovou inštitúciou prijatý zo strany ECB, ktorá v tejto súvislosti disponuje širokou mierou voľnej úvahy, keďže ako to uvádza odôvodnenie 55 nariadenia č. 1024/2013, poverenie úlohami dohľadu znamená pre ECB značnú zodpovednosť z hľadiska ochrany finančnej stability v Únii a uplatňovania jej právomocí v oblasti dohľadu.

87 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že požiadavka odôvodnenia musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (rozsudky z 5. decembra 2013, Solvay/Komisia, C-455/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:796, bod 91, a z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16).

88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 24 ods. 1 nariadenia č. 1024/2013 ECB zriadi administratívny revízny výbor na účely interného administratívneho preskúmania rozhodnutí, ktoré prijme ECB pri vykonávaní právomocí, ktorými bola poverená týmto nariadením.

89 Rozhodnutím 2014/360 prijatým na základe článku 24 nariadenia č. 1024/2013 ECB zriadila tento výbor.

90 Ak podľa článku 24 ods. 7 nariadenia č. 1024/2013 je podaná žiadosť o preskúmanie rozhodnutia ECB prijatého podľa tohto nariadenia, uvedený výbor potom, ako rozhodne o prípustnosti tejto žiadosti, vydá stanovisko a vec zašle Rade ECB pre dohľad na účely vypracovania nového návrhu rozhodnutia. Článok 16 ods. 2 rozhodnutia 2014/360 uvádza, že administratívny revízny výbor vo svojom stanovisku navrhne, či sa má pôvodné rozhodnutie zrušiť, nahradiť rozhodnutím s rovnakým obsahom alebo nahradiť rozhodnutím so zmeneným obsahom, a že v poslednom uvedenom prípade sa v stanovisku uvedú návrhy na nevyhnutné zmeny. Článok 24 ods. 7 nariadenia č. 1024/2013 uvádza, že Rada pre dohľad zohľadní toto stanovisko a Rade guvernérov urýchlene predloží nový návrh rozhodnutia, ktorým sa pôvodné rozhodnutie zruší, nahradí rozhodnutím s rovnakým obsahom, alebo nahradí zmeneným rozhodnutím. Tento nový návrh rozhodnutia sa považuje za prijatý, ak Rada guvernérov voči nemu nevznesie námietky v maximálnej lehote desiatich pracovných dní.

91 Okrem toho v súlade s článkom 24 ods. 9 nariadenia č. 1024/2013 a článkom 18 rozhodnutia 2014/360 stanovisko administratívneho revízneho výboru, nový návrh rozhodnutia predložený Radou pre dohľad a rozhodnutie prijaté Radou guvernérov sa odôvodnia a oznámia zainteresovaným stranám.

92 Z ustanovení článku 24 nariadenia č. 1024/2013 a rozhodnutia 2014/360 teda vyplýva, že toto stanovisko, tento nový návrh rozhodnutia ako aj toto rozhodnutie pochádzajú od tej istej inštitúcie a to ECB a zapadajú do rámca toho istého postupu interného administratívneho preskúmania rozhodnutí prijatých touto inštitúciou v rámci výkonu právomoci, ktoré jej zveruje nariadenie č. 1024/2013, a že v dôsledku toho, ako uviedol generálny advokát v bode 98 svojich návrhov, sú neodmysliteľne prepojené.

93 Všeobecný súd teda v bodoch 31, 34 a 128 napadnutého rozsudku správne skúmal sporné rozhodnutie z hľadiska stanoviska administratívneho revízneho výboru, ktoré bolo v súlade s článkom 24 ods. 9 nariadenia č. 1024/2013 a článkom 18 rozhodnutia 2014/360 oznámené banke Landeskreditbank.

94 V prejednávanej veci Všeobecný súd konštatoval, že stanovisko, ktoré 20. novembra 2014 vydal administratívny revízny výbor, uvádzalo záver o zákonnosti rozhodnutia, ktoré prijala ECB 1. septembra 2014, ktoré kvalifikovalo Landeskreditbank ako „významný subjekt“ v zmysle článku 6 ods. 4 nariadenia č. 1024/2013 a že sporným rozhodnutím ECB zrušila a nahradila toto rozhodnutie, pričom zachovala túto kvalifikáciu.

95 Preto bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia po tom, ako v bode 125 napadnutého rozsudku uviedol, že stanovisko administratívneho revízneho výboru je súčasťou kontextu, do ktorého patrí napadnuté rozhodnutie, a preto na základe judikatúry uvedenej v bode 87 tohto rozsudku mohlo byť zohľadnené na účely posúdenia toho, či toto rozhodnutie je dostatočne odôvodnené, Všeobecný súd v bode 127 napadnutého rozsudku rozhodol, že z článku 24 ods. 1 a 7 nariadenia č. 1024/2013 nevyhnutne vyplývalo, že keďže v uvedenom rozhodnutí bolo rozhodnuté v zmysle, ktorý je v súlade s týmto stanoviskom, toto rozhodnutie bolo doplnením uvedeného stanoviska a že vysvetlenia, ktoré toto stanovisko obsahuje, mohli byť zohľadnené na účely preskúmania toho, či bolo sporné rozhodnutie dostatočne odôvodnené.

96 V tomto kontexte tiež bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia na účely preskúmania odôvodnenosti sporného rozhodnutia, Všeobecný súd v bode 128 napadnutého rozsudku pristúpil k porovnaniu znenia tohto rozhodnutia a stanoviska administratívneho revízneho výboru, z ktorého jednak usúdil, že osobitné okolnosti môžu existovať len pod podmienkou, že ciele nariadenia č. 1024/2013 možno dosiahnuť lepšie prostredníctvom priameho prudenciálneho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov, a jednak že Landeskreditbank nepreukázala, že táto podmienka bola v jej prípade splnená.

97 Za týchto okolností Všeobecný súd sporné rozhodnutie neskreslil.

98 Z toho vyplýva, že je potrebné zamietnuť prvú časť druhého odvolacieho dôvodu.

O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

99 Druhou časťou svojho druhého odvolacieho dôvodu Landeskreditbank uplatňuje, že Všeobecný súd okrem toho, že skreslil obsah sporného rozhodnutia, sa tiež dopustil nesprávneho posúdenia, keď neuznal, že toto rozhodnutie nespĺňalo požiadavky odôvodnenia uložené právom Únie.

100 Landeskreditbank najmä zastáva názor, že sporné rozhodnutie je nelogické a kontradiktórne, že neuvádza dôvody, na ktorých je založené, a že neobsahuje preskúmanie jej argumentácie, takže v rozpore s tým, čo uviedol Všeobecný súd, nebol schopný preskúmať, či odôvodnenie tohto rozhodnutia je zákonné.

101 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia banky Landeskreditbank.

– *Posúdenie Súdneho dvora*

102 Keďže druhá časť druhého odvolacieho dôvodu je založená na hypotéze, ktorú Súdny dvor pri preskúmaní prvej časti tohto odvolacieho dôvodu, že Všeobecný súd skreslil obsah sporného rozhodnutia, odmietol, treba ju zamietnuť ako neúčinnú.

103 S prihliadnutím na všetky predchádzajúce úvahy sa musí druhý odvolací dôvod zamietnuť.

O treťom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

104 Svojím tretím odvolacím dôvodom Landeskreditbank uvádza, že napadnutý rozsudok je poznačený procesnou vadou, pokiaľ ide o aspekty, ktoré neboli predmetom konania.

105 Podľa banky Landeskreditbank zamietnutím jej argumentácie z dôvodu, že neuvádzala, že vnútroštátny prudenciálny dohľad umožňoval lepšie dosiahnuť ciele nariadenia č. 1024/2013 než priamy dohľad ECB, hoci toto kritérium nebolo uvádzané v priebehu konaní pred ECB a Všeobecným súdom, Všeobecný súd porušil právo byť vypočutý a zásadu kontradiktórnosti.

106 Je to tak aj pri poukázaní v bode 111 napadnutého rozsudku na neexistenciu dohody alebo spolupráce medzi orgánmi Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko a nemeckými spolkovými orgánmi, ktorá by mohla uľahčovať spoluprácu medzi nimi viac než spoloprácu s ECB,.

107 ECB a Komisia spochybňujú tvrdenia banky Landeskreditbank.

Posúdenie Súdneho dvora

108 Po prvé nemožno uznať tvrdenie banky Landeskreditbank, podľa ktorého kritérium umožňujúce prijať záver o existencii osobitných okolností v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku nariadenia č. 1024/2013 a článku 70 ods. 1 nariadenia č. 468/2014 a to, že dosiahnutie cieľov nariadenia č. 1024/2013 by bolo lepšie zabezpečené priamym prudenciálnym dohľadom zo strany vnútroštátnych orgánov než priamym prudenciálnym dohľadom zo strany ECB, nebolo uvádzané v priebehu konania.

109 Ako totiž poznamenal generálny advokát v bode 116 svojich návrhov, zo žaloby a vyjadrenia k žalobe jasne vyplýva, že uvedené kritérium bolo predmetom diskusie účastníkov konania pred Všeobecným súdom, takže právo byť vypočutý vzťahujúce sa na banku Landeskreditbank a zásada kontradiktórnosti boli dodržané.

110 Okrem toho ako to uviedol Všeobecný súd v bode 129 napadnutého rozsudku, analýza prvého žalobného dôvodu, ktorý uvádzala Landeskreditbank na podporu svojej žaloby o neplatnosť, potvrdzuje, že bola schopná pochopiť odôvodnenie ECB a spochybniť ho v rámci tohto žalobného dôvodu a Všeobecný súd mohol vykonať preskúmanie zákonnosti týkajúce sa dôvodov sporného rozhodnutia.

111 Navyše prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní pred Všeobecným súdom.

112 Po druhé, pokiaľ ide o odkaz v bode 111 napadnutého rozsudku na neexistenciu dohody alebo spolupráce medzi orgánmi Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko a nemeckými spolkovými orgánmi, ktorá by mohla uľahčovať spoluprácu medzi nimi viac než spoluprácu s ECB, stačí uviesť, že týmto odkazom sa Všeobecný súd v reakcii na tvrdenie uvádzané bankou Landeskreditbank v štádiu jej repliky, podľa ktorého, vzhľadom na rôznorodosť právnych rámcov a kontrolných orgánov, ktoré ohraničujú jej činnosť, by bol prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov vhodnejší na zabezpečenie jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu než prudenciálny dohľad vykonávaný prostredníctvom ECB, obmedzil na konštatovanie, že pri absencii predloženia konkrétnych dôkazov, ktoré by mohli preukázať, že na tento účel by spolupráca vnútroštátnych orgánov medzi nimi navzájom bola jednoduchšia než spolupráca s ECB, toto tvrdenie treba zamietnuť ako nepodložené.

113 V dôsledku toho Všeobecný súd neporušil právo byť vypočutý uplatňované bankou Landeskreditbank a zásadu kontradiktórnosti.

114 Vzhľadom na tieto okolnosti musí byť tretí odvolací dôvod zamietnutý.

115 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

116 V súlade s článkom 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

117 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

118 Vzhľadom na to, že ECB navrhla uložiť banke Landeskreditbank povinnosť nahradiť trovy konania a vzhľadom na skutočnosť, že Landeskreditbank nemala vo svojom odvolaní úspech, je opodstatnené rozhodnúť tak, že Landeskreditbank znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli ECB a Komisii.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy